

Kıymık

— vo · 28 Haziran 2025

Yersizdir bu yakınmalar, öyle pek muhterem değil. Kelimeler yalnızlığa yakın, insanoğlu da karanlığa.
Gecenin koinunda kaybolur her umut kırıntısı.
Gözler susar, kalp alışır artık yalanlara.
Çıplak gelirken bu dünyaya, örtülüdür düşüncelerin.
Neye fayda?
İlan etsen de kendini ilah diye,
Küçük bir kıymık yeter — derine.
Doğar ve göçer her bir zerre.
Elindeki sopayı çaksan da geleceğe,
Ayrılmaz çizgin yarından öteye.
Tamamsa vakit, bırak kıymıklar konuşsun.
Son perde de sahne boş olsun.
İnsanın kendine bile yetmediği yerdeyiz.
Bu sessizlikte saklanan sadece biz değiliz.